

[Pernille Frahm]

er politik. Eller med andre ord, at en dygtig økonom med den rigtige politiske holdning kan bevise, hvad det skal være.

Så til politikken. Da fonden i sin tid blev oprettet, hed det, at fondens midler skulle anvendes til en tillægspension, som skulle vedtages i 1976 med virkning fra 1976. Der er siden gjort forskellige krumspring, indtil man i 1981 besluttede at indstille indbetalingerne til fonden. Dele af renteaftakstet er i overensstemmelse med intentionerne blevet anvendt til varmehjælp og boligydelse samt andre, meget tiltrængte forbedringer for pensionisterne. Disse forbedringer har været mærkbare og vil efter SF's mening ikke kunne undværes.

I sin tid advarede SF mod denne konstruktion. Vi tvivlede på, at de mange millioner, som blev til milliarder, nogen sinde ville komme til udbetaling, og vi endte også med at stemme imod fonden. Men SF har som bekendt ikke flertal og havde det desværre heller ikke dengang.

Når Fremskridtspartiet i dag kræver denne debat om fondens midler, er det på baggrund af, at mange føler sig snydt af det bedrageri, som ligger til grund for fonden, på trods af at nogle siger, at ingen er blevet snydt.

De 2 pct., man opkrævede over ca. 10 år, var jo i virkeligheden en ekstra skat. Det var der mange der påstod dengang, og det er jo blevet helt krystalklart gennem årene. Pengene er indgået i det store statsregnskab på en særlig konto, o. k., men som et beløb, der især efter visse manøvrer er blevet stadig mere fiktivt. Dette her er et skoleeksempel på, at man ikke skal love folk noget, man ikke har tænkt sig at holde, eller som man bliver ude af stand til at holde. For sandheden er jo, at de, der lavede fonden, ikke har planer om at lade den komme til udbetaling. Pengene er og bliver en del af statens midler, og det skulle man have indrømmet fra starten, da man i sin tid lavede en ekstra skat på 2 pct. og kaldte det for en social pensionsfond.

Det er et skoleeksempel på, hvordan man ikke skal handle, hvis man ikke vil efterlade folk med en fornemmelse af, at de er blevet lovet en forgyldt alderdom, som de så ikke får. Det er et skoleeksempel på, at folk husker, hvad de er blevet lovet. I SF har vi aldrig været i tvivl om, at man ikke agtede at indfri dette løfte, men vi vil alligevel gerne slå et slag for, at midlerne dog bliver brugt til noget fornuftigt.

Jeg skal til slut blot sige, at vi vil undlade at stemme til den dagsorden, der er foreslået af Socialdemokratiet. Vi ville, hvis Fremskridtspartiets dagsorden var kommet til afstemning, have stemt for den.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jeg vil gerne sige, at de, der måtte sidde og lytte til denne debat, må være forfærdelig forvirrede. Der er ikke noget, der er så besværligt som at holde fast på en masse tal. Men det, folk derimod lytter til, er selvfølgelig ordene, og derfor vil jeg endnu en gang udtrykke lidt tristhed over, at SF's ordfører føler sig kaldet til at bruge ordene »snydt« og »bedrageri« om, at nogle føler det sådan, for det er ikke rigtigt.

Men pointen i mit indlæg nu er, at i det øjeblik, man repeterer ordene, er det blot ordene, der bliver hørt: Der er nok noget om, at nogen er blevet snydt og bedraget. Jeg synes ikke, det klæder et meget stort og meget godt parti til venstre i det politiske spektrum at repetere de ord og dermed understrege, at der nok er noget om snakken. Overlad dog det til anarkisterne på det yderste højre.

Derfor vil jeg også gerne sige, at hvis man ser på folkepensionisternes situation i dag sammenlignet med dengang i 1971 under VKR-regeringen og sammenligner med dengang, man stoppede for indbetalingerne til Den Sociale Fond under en socialdemokratisk regering i 1981, så må man konstatere, at dagens folkepensionister har det bedre, end de havde for 10 år siden, og meget bedre, end de havde for 20 år siden. Der er klart områder, og der er klart mennesker, der trænger til at få det endnu bedre, og det kniber med servicen, det kniber med omsorgen. Men at påstå, at intentionerne ikke er opfyldt, og repetere de væmmelige ord for ligesom at give grobund for en ulmende utilfredshed, synes jeg faktisk er lidt ærgerligt.

Boligydelser er en meget væsentlig brik for Socialdemokratiet i dette spil, og vi tolker den ind som varige og væsentlige forbedringer.

(Kort bemærkning).

Bente Grønfeldt (V):

Jeg kan slet ikke forstå, at man kan mene, at